

Kes kasvatab kui kõik kasvatavad? See on huvitav probleemi asetuse. Ühelt poolt, oleme näinud küll, mis juhtub, kui kõik, kes end targaks peavad, oma teadmisi peale suruvad. See-läbi sureb kasvatatava initsiatiiv.

Veelgi kurvem on aga, kui keegi ei kasvata. Tähelepanu puudus on agressiivsuse peamine kasvulava.

Eesti ühines ÜRO laste õiguse konventsiooniga 1991. aastal, mil see ka jõustus. Lapse õiguste konventsioon ütleb, et ka ühiskonnal on roll laste kasvatamisel. Ühiskond peab eelkõige looma noortele turvalise keskkonna ja võimalused nende igakülgseks arenguks. Kuid kes see müstiline ühiskond siis olema peaks? See oleme ju meie kõik kokku: perekond, kool, lasteaed – kõik inimesed, sealhulgas ka laps ise.

Vaadates diskussiooni, mis puhkes, kui sotsiaalministeerium soovis seadusevastaseks kuulutada laste kehalise karistamise, võib väita, et tee arenenud, hooliva ühiskonnani on veel pikk. Arusaamine, et laps on juba sünnist saati täisväärtuslik inimene, on kuidagi vaevaline tulema. Kui üks täiskasvanu lööb teist, on see kui mitte kuritegu, siis väärtegu ikkagi. Kuidas võib siis tolereerida täiskasvanute füüsilist vägivalda temast väiksema ja nõrgema – lapse vastu? See on mulle sügavalt arusaamatu...

Head lapsed kasvavad vitsata. Usun siiralt sellesse. Ja minu oma kogemus toetab seda. Ka saan isiklikule kogemusele tuginedes kinnitada, et 21. sajandi eesti laps on terane ja iseteadlik, ta omab tihti palju enam infot kui tema vanemad või kasvatajad. Ta liigub moodsas infoühiskonnas oma trajektoore pidi, mille jälgimine on paljudele vanematele tõeline väljakutse. Kuid lapse turvalisuse ja harmoonilise arengu nimel tuleb vanematel ja õpetajatel-kasvatajatel see väljakutse vastu võtta. Tänapäeva last saab kasvatada vaid ausas ja avameelses koostöös, avatud multilateraalses dialoogis elik mitmesuunalises kahekõnes.

Kuid kui te leiate vastuse oma täna esitatud küsimusele – kes kasvatab, kui kõik kasvatavad –siis öelge teistele ka kõva häälega. Edu ja põnevaid arutelusid teile!